

tunnistas temmale omma armastust ta
wasto üles ja melitas tedda, temma nouusse
heita. Agga nüüd sai Bõmi südda bovis
hirmoga täidetud — ta kulis mitto Ingrid
taewast temma wasto hüüdwad: põggene!
põggene ruttuste! ja seddamaid kiskus ta
ennast lahti ja pistis ukse pole jooksmas.
Häbbi ja wihha täis kargas kaupmehhe em-
mand temma järrele — sai noa kätte, aias
ahwardades sedda temma peäle ja olleks
temma kõrri ärraleikand, kui ta polleks sa-
nud kääga wasto lüa, mis harwatud sai,
ja temma kääst ärrapeäseada. Ta jooksis
siis, ni werrine kui ta olli ja ilma rietta,
alitsa peäle; agga mis nou nüüd? ja kuhho
nüüd minna? Senna liina jäda ja ennast
ühhelegi näidata, ni werrine, kui ta olli,
sedda temma südda ei kannatand mitte;
sest siis olleks temma perreemanda häbbi
keige rahwale teada sanud. Ta piddi siis
omma isä jure jooksmas ja ennast temma
warjo

warjo alla heitma — agga jäi jälle mötse-
ma: kui ma ni waene ja willets, ilma
rietta ja werrine mo isä silma ette tullen,
siis ta südda löhkeb ehmatusse ja kurwas-
tusse pärrast, ja ehk monni wottab weel
mo isä naerda, et ta mind saatnud teist
põlwe otsima. Sedda mõtteldes pöris ta
kõhhe jälle teise tele ja jooksis läbbi õid ifka
eddasi, kui olleks ta middagi kurja teinud,
senni kui ta teisel õhtul ühhe kanga, plekia
maia jure sai, kus ta joud nenda ärralõp-
pes, et ta woimato ukse ette mahhalanges,
ja pallokest leiba ja kord jua pallus. Sed-
da anti temmale, ja maiaperreemees kulas
ta kääst, kust ta olli ja kuhho ta piddi min-
nema. Ta räkis siis nuttes keik üles, mis
temmale olli sündinud; agga ei ta nutnud
mitte omma ennese hädda ja waewa pärr-
rast, waid selle murre ja ahhastusse pärr-
rast, mis ta isä saaks tunda, kuuldes, et
ta olli ärrajooksnud ja laiale sanud. Se